

OVER ROEPING EN GRAND CANYON

WOUTER BLESGRAAF SJ VERTELT OVER ZIJN ROEPING TOT DE SOCIËTEIT VAN JEZUS

Stel je eens voor dat je bovenaan de Grand Canyon in Arizona staat en vanuit een eersteklas uitzichtpunt uitkijkt over dat verbluffende wereldwonder van de natuur. Dat geeft een klein

beetje weer hoe ik met mijn roeping in aanraking kwam en er tegenaan kijk. Mijn hele leven lang was God voor mij een vanzelfsprekende Persoon en Kracht op de achtergrond, terwijl ik mijn eigen leven leefde. Weliswaar ging ik me meer en meer oriënteren op Hem als een soort baken, maar ik liep nog altijd op de vlakke ondergrond, waar ik alles min of meer kon overzien tot aan de horizon. Geleidelijk kwam ik in het struikgewas terecht, en plotseling opende zich de aarde vlak voor me en zag ik van het ene op het andere moment die gigantisch grote en indrukwekkende kloof in het landschap. Mijn eerste reactie was er één van schrik over de duizelingwekkende afgrond en enorme

diepte. Pas even later, na eens diep ademgehaald te hebben, kon ik gaan genieten van het panorama dat zich voor en onder mij ontvouwde.

Van mijn ouders heb ik het idee meegekregen om me in te zetten voor iets meer dan alleen mezelf, aandacht te hebben voor anderen, en het diepe besef dat alles een gave is. Toen ik op mezelf ging wonen als student, ben ik me dan ook gaan inzetten voor allerlei organisaties. Nog belangrijker was echter dat ik me meer in mijn geloof ging verdiepen: wat houdt het Christendom in, en wat is het dat ik geloof? De bijdrage van verschillende jonge enthousiaste christenen, protestantse en katholieke, was daarbij onmisbaar, want Christus volgen doe je niet op je eentje. De Wereldjongerendagen lieten me de rijkdom van de Wereldkerk zien, en hoeveel ik nog te leren had om tot de lengte, breedte, hoogte en diepte (Ef. 3) van 'katholieke' volheid te komen. Nog meer bevlogen en met een sterker kompas ging ik aan de slag.

Ondertussen naderde het einde van mijn studie, en ik twijfelde of ik zou gaan werken voor een organisatie die met minderbedeelden werkt, een wetenschappelijke loopbaan zou vervolgen of priester zou worden. Toen ik dan ook een jezuïet tegenkwam, realiseerde ik dat ik misschien niet hoefde te kiezen! De spiritualiteit van de jezuïeten sprak me erg aan, met name het bidden met de Bijbel en het feit dat gevoelens ook meetellen. In het noviciaat kwam daar nog een hoop bij: verbeelding, God op het spoor komen in mijn dagelijks leven, en het leven van Jezus en de Heilige Familie. De overgang naar een Engelse cultuur was lastiger dan ik dacht. De hoogtepunten van mijn noviciaat waren de pelgrimstocht, waarin ik de bevrijding ervoer van het praktisch vertrouwen op Gods Voorzienigheid, en mijn stage bij de Arkgemeenschap, waar ik nog meer dan vroeger God in kwetsbare mensen leerde herkennen, en hoeveel ze mij leerden. Nu, aan het einde van het noviciaat, heb ik niet de illusie dat ik alles weet of kan, maar in grote nederigheid en in vertrouwen op God wil ik me graag aan God toewijden in dat speciale Gezelschap van Jezus!